

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu: **R.**, bytom Č.T., zast. JUDr. D., advokátkou so sídlom P.K. proti žalovanému: **Ing. J.**, bytom V.P., zast. JUDr. P., advokátom so sídlom H.K., **o nahradenie vyhlásenia vôle**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19 Cb 95/2005, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. mája 2008, č. k. 2 Cob 26/2008-356, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie žalobcu sa **z a m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému na účet zástupcu náhradu trov dovolacieho konania vo výške 130,82 Eur.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Prešov rozsudkom z 20. júna 2006, č. k. 19 Cb 95/2005-197 zamietol žalobu žalobcu z 3. júna 2005, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd nahradil vyhlásenie vôle žalovaného na uzavretie zmluvy o bezodplatnom prevode jeho obchodného podielu v obchodnej spoločnosti I., s.r.o., K., a to na základe nepomenovanej zmluvy

zo dňa 19. augusta 1998, označenej ako „Zmluva o riadení“, ku ktorej žalovaný pristúpil 12. apríla 2002. Zároveň zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že prvostupňový súd pri posudzovaní predmetnej veci vychádzal zo „Zmluvy o riadení“ z 19. augusta 1998, ku ktorej žalovaný pristúpil 12. apríla 2002.

Predmetná zmluva o riadení svojim obsahom nie je ani zmluvou medzi spoločníkmi obchodnej spoločnosti, ani relatívnym obchodno-záväzkovým právnym vzťahom. Zmluva o budúcej zmluve o prevode obchodného podielu je pojatá do zmluvy o riadení. Podľa prvostupňového súdu sú obe zmluvy absolútne neplatné, pretože ich úmyslom bolo neprípustným spôsobom modifikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o spoločnosti s ručením obmedzeným. Ak je tak vážne porušená zásada právnej istoty, pravdivosti a právnej poctivosti pri týchto právnych úkonoch, ich právny dosah na zmenu pomerov v obchodnej spoločnosti nemožno pripustiť. Preto žalobu ako nedôvodnú prvostupňový súd zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom z 22. mája 2008, č. k. 2 Cob 26/2008-356 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

Zároveň pripustil proti rozsudku odvolanie.

Odvolací súd o podanom odvolaní pôvodne rozhodol rozsudkom 2 Cob 30/2006-279 z 15. marca 2007. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 6 Obdo 24/2007 zo 7. februára 2008 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže odvolací súd procesne pochybil, ak prejednal vec v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, pričom tento včas požiadal o odročenie pojednávania z preukázaného dôvodu - pokračujúcej práceneschopnosti. Prihliadal pritom aj na skutočnosť, že odvolací súd na základe dôkazov predložených na súde prvého stupňa inak vec právne posúdil.

Odvolací súd na prejednanie podaného odvolania nariadil podľa ust. § 214 ods. 1 O.s.p. pojednávanie a vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v odvolaní.

Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania právne hodnotil predmetnú zmluvu nielen z pohľadu žalovaným tvrdenej neslobody pri uzatváraní zmluvy, ale prihliadol aj na obranu žalovaného v písomnom vyjadrení k žalobe o rozpore zmluvy so zákonom, či dobrými mravmi. Odvolací súd preto nesúhlasil s odvolacou námietkou odvolateľa, že súd prvého stupňa pri odôvodňovaní rozhodnutia prekročil medze zákonnosti, ak sa zaoberal platnosťou zmluvy aj z iného dôvodu.

Odvolačný súd dospel k názoru, že pre rozhodnutie o podanej žalobe, a teda pre hmotnoprávne posúdenie veci je podstatným to, či z uzatvorenej zmluvy o riadení z 19. augusta 1998, v znení jej dodatku č. 1 z 12. apríla 2002, vyplýva nárok žalobcu domáhať sa proti žalovanému rozhodnutím súdu nahradenia vyhlásenia vôle žalovaného smerujúceho k prevodu obchodného podielu.

Krajský súd v Prešove konštatoval, že spoločnosť I., s.r.o., K. bola založená zakladateľskou listinou z 19. augusta 1998 a jej jediným zakladateľom bol M.. Žalobca tvrdí, že išlo len o formálneho spoločníka a skutočným zakladateľom mal byť žalobca.

Obchodný zákonník v § 57 ods. 2 umožňuje, aby spoločenskú zmluvu o založení obchodnej spoločnosti spoločník uzatvoril prostredníctvom splnomocnenca vybraného na tento účel plnomocenstvom. Od takéhoto splnomocneného zástupcu spoločníka, treba odlišovať dôverníka spoločníka, resp. ním „nastrčenú“ osobu. Od splnomocnenca spoločníka sa „nastrčená“ osoba pôsobiaca ako spoločník odlišuje tým, že v tomto svojom postavení je činná výlučne v záujme za ním stojacej osoby a je vlastne len vykonávateľom jej vôle. Ide o zakrytú účasť na spoločnosti za takýmto spoločníkom stojacej osoby ako prechodný prostriedok na dosiahnutie dôverníckou inštitúciou zakrytého účelu, alebo použitia právnej formy na splnenie takéhoto cieľa. V takýchto prípadoch treba vždy skúmať, či nejde o postup, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom alebo dobrými mravmi.

Ak je predmetom povinnosti kontrahovať relatívny (§ 261 ods. 1 a 2 Obch. zák.) alebo absolútny (§ 261 ods. 3 Obch. zák.) obchodno-záväzkový vzťah, zmluva o uzatvorení budúcej zmluvy sa vždy musí spravovať podľa Obchodného zákonníka.

Ak má byť predmetom prevodu obchodný podiel v obchodnej spoločnosti, nepochybne pre zmluvu o budúcej zmluve treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 289 Obch. zák. sa zmluvou o uzatvorení budúcej zmluvy zaväzuje jedna alebo obe zmluvné strany uzatvoriť v stanovenej dobe budúcu zmluvu s predmetom plnenia vymedzeným aspoň všeobecným spôsobom. Zmluva musí byť uzatvorená v písomnej forme, inak by nebola platná. Ust. § 289 Obch. zák. teda vymedzuje podstatný obsah zmluvy.

Ide o kogentné ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré zmluvné strany nemôžu dohodou zmeniť, či vylúčiť (§ 263 Obch. zák.).

Zmluva o riadení, ani jej dodatok č. 1 neobsahuje čas dokedy má byť realizovaná výzva na prevod obchodného podielu.

Len uvedenie záväzku na prevod v lehote 15 dní od doručenia výzvy nezodpovedá určeniu času, dokedy má byť zmluva uzatvorená.

Preto nemožno hovoriť o vzniku zmluvy o budúcej zmluve. Súčasťou zmluvy z 19. augusta 1998 - „Zmluvy o riadení“ nie je zmluva o budúcej zmluve, ktorá by zodpovedala ust. § 289 a nasl. Obch. zák. Preto sa žalobca nemôže úspešne domáhať na súde nahradenia vyhlásenia vôle žalovaného smerujúceho k prevodu obchodného podielu obchodnej spoločnosti I., s.r.o. s poukázaním na to, že časť zmluvy o riadení je platnou zmluvou o budúcej zmluve.

Odvolačí súd ďalej uviedol, že nie je prípustné robiť inominátnu zmluvu za situácie, keď je pre určitú skupinu vzťahov predpísaný konkrétny zmluvný typ. Ak je takýto zmluvný typ upravený, je nevyhnutné v záujme platného uzatvorenia zmluvy splniť požiadavky na jej obligatórny obsah. Nemožno preto dohodnúť ako nepomenovanú obchodnú zmluvu o budúcej zmluve, ktorá je upravená v ust. § 289 a nasl. Obch. zák. a nie je prípustné inominátnou zmluvou v obchodných záväzkových vzťahoch určovať ani obsah zmluvy v rozpore so zákonom (§ 39 Obč. zák.), či v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obch. zák.).

Odvolačí súd má za to, že sú pri posudzovaní obsahu zmluvy o riadení z 19. augusta 1998 relevantnými „výhrady“ žalovaného, poukazujúce na „nevyváženosť“ vzťahu medzi účastníkmi zmluvy (vylúčenie vypovedať zmluvu žalovaným, uloženie povinnosti bezodplatne previesť obchodný podiel žalobcovi).

Odvolačí súd preto napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a priznal úspešnému účastníkovi - žalovanému náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.).

Odvolačí súd podľa ust. § 238 ods. 3 O.s.p. vo výroku rozsudku pripustil dovolanie poukazujúc v odôvodnení svojho rozhodnutia na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 68/2007 z 5. marca 2008, keď sa zdá byť otázkou zásadného právneho významu posúdenie, či pri rešpektovaní zmluvnej autonómie strán možno platne dohodnúť budúci prevod obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným v zmluve odchyľujúcej sa od primeranej ekvivalencie vzájomných práv a povinností účastníkov zmluvy a zaväzujúcich jednu zo zmluvných strán uzavrieť budúcu zmluvu o prevode obchodného podielu bez výslovného určenia času, v ktorom má oprávnená strana vyzvať povinnú stranu, aby splnila svoj záväzok.

Proti tomuto rozsudku podal dovolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok Okresného súdu v Prešove a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Žalobca - dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje podľa ust. § 238 ods. 3 O.s.p. a svoje dovolanie odôvodňuje v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O.s.p. s tým, že v konaní došlo k vadám podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. a rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu z iného právneho dôvodu, vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli nikdy žalobcom, ani žalovaným tvrdené a ani súd prvého stupňa sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal bez toho, aby žalobcovi umožnil sa k novým právnym záverom vyjadriť, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., a preto je rozhodnutie odvolacieho súdu zmätočné.

Bolo preukázané, že uzatvorenie zmluvy, resp. pristúpenie k nej zo strany žalovaného slobodným rozhodnutím žalovaného a k takémuto konaniu nebol donútený žalobcom.

Bolo na posúdení a rozhodnutí žalovaného, či a akú zmluvu uzavrie.

Odvolací súd nerešpektoval právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obdo 24/2007 zo 7. februára 2008.

Zmluva z 19. augusta 1998 v znení dodatku č. 1 z 12. apríla 2002, pokiaľ ide o čl. II prednostný prevod obchodného podielu, je nepomenovanou zmluvou podľa ust. § 269 ods. 2 Obch. zák. upravujúcou riadenie spoločnosti, záväzok na prevod obchodného podielu, ktorý zmluva o riadení obsahuje, má podľa žalobcu povahu samostatného zmluvného záväzku, ktorého obsah je určitý a predmet dovolený. Ide o nepomenovanú zmluvu s presne vymedzeným predmetom záväzku, ktorým je povinnosť uzavrieť zmluvu o prevode obchodného podielu po výzve riadiacej osoby.

Žalovaný k záväzku previesť obchodný podiel pristúpil vyhlásením, ktoré je obsiahnuté v zápisnici z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia z 12. apríla 2002 a podpísaním dodatku č. 1, označeného tým istým dátumom.

Na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti I., s.r.o., konaného 12. apríla 2002 všetci spoločníci schválili pristúpenie k zmluve z 19. augusta 1998.

Z vykonaného dokazovania je podľa dovolateľa nesporné, že z hľadiska obsahu predmetnej zmluvy zmluvné strany sledovali dovolený účel a s dovolenými prostriedkami, pričom táto zmluva bola zmluvnými stranami rešpektovaná od roku 1998 do mája 2005.

V právnom poriadku SR je zakotvená povinnosť rešpektovať zmluvnú autonómiu subjektov práva (čl. 2 ods. 3 Ústavy SR).

Predmetná zmluva sleduje dovolený cieľ, a preto náš právny poriadok musí priznať právne relevantnú ochranu právam a povinnostiam, ktoré sú jej obsahom. Teda ak účastníci

uzatvorí podľa svojho slobodného rozhodnutia určitú zmluvu (nepomenovanú alebo pomenovanú) platí, že túto zmluvu sú povinní plniť, a to aj vtedy, ak by plnenie bolo pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné.

V našom práve platí princíp zmluvnej autonómie strán, teda platí predovšetkým to, čo si účastníci zmluvy dohodli, pokiaľ to zákon výslovne nezakazuje alebo pokiaľ z povahy príslušného zákonného ustanovenia nevyplýva, že sa od neho nemožno odchýliť.

Dovolaiteľ ďalej poukázal na čl. II ods. 1 Zmluvy z 19. augusta 1998, v ktorom je dohoda o čase, kedy má byť budúca zmluva uzatvorená (do 15 dní odo dňa doručenia výzvy na takýto prevod).

Žalovaný sa písomne vyjadril k dovolaniu žalobcu a navrhol, aby dovolací súd zamietol dovolanie žalobcu a zaviazal ho nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania z týchto dôvodov:

Obsah zmluvy je potrebné posudzovať najmä podľa jej obsahu a nie podľa jej názvu. V danom prípade ide o zmluvu s prvkami zmluvy o budúcej zmluve, a preto musia byť splnené kogentné ustanovenia Obchodného zákonníka na zmluvu o budúcej zmluve - § 289 Obch. zák. Z čl. II zmluvy je zrejmé, že účastníci vyjadrili vôľu zriadiť pre jedného z účastníkov zmluvy právo na uzatvorenie zmluvy o prevode obchodného podielu v budúcnosti. Takéto právo bez časového ohraničenia však nie je možné platne zriadiť.

Z vyššie uvedeného článku zmluvy o riadení jednoznačne vyplýva, že lehota 15 dní je len akceptačnou lehotou, ktorou sa zmluvné strany odchýlili od § 290 ods. 1 Obch. zák.

Dispozitívne ustanovenie § 290 ods. 1 Obch. zák. „bez zbytočného odkladu“ nahradili lehotou „do 15 dní“.

Preto nie je možné lehotu „do 15 dní od doručenia výzvy“ za dobu v zmysle § 289 ods. 1 Obch. zák. - t. j. za dobu, v ktorej majú zmluvné strany uzatvoriť budúcu zmluvu, ale len za odchylné dojednanie pri tzv. akceptačnej lehote v zmysle § 290 ods. 1 Obch. zák. Toto tvrdenie podporuje aj ust. § 292 ods. 3 Obch. zák.

Preto nie je možné považovať ust. článku II zmluvy o riadení za platne uzavreté, a to aj pre jeho neurčitosť, lebo nie je zrejmé, kto je osobou oprávnenou na podanie výzvy na uzatvorenie budúcej zmluvy.

V predmetnom prípade takáto povinnosť z vyššie uvedeného dôvodu žalovanému ani nikdy nevznikla, a preto nemôže byť vynucovaná žalobou za nahradenie prejavu vôle.

Tvrdenie žalobcu - odvolateľa o tom, že predmetné dojednanie je tzv. nepomenovanou zmluvou v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zák. nie je možné považovať za správne.

Podľa § 269 ods. 2 Obch. zák. účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Teda účastníci nemôžu podľa § 269 ods. 2 Obch. zák. uzatvoriť takú zmluvu, ktorá je upravená ako zmluvný typ. Zmluva o budúcej zmluve je zmluvným typom.

Žalobca vo svojom dovolaní správne uvádza, že postup pri prevode obchodného podielu musí vyhovovať kogentným ustanoveniam zákona - v danom prípade § 115 Obch. zák., čo sa v danom prípade nestalo.

Žalovaný si uplatnil trovy dovolacieho konania vo výške 3 941 Sk za 2 úkony právnej služby á 1 465,80 Sk + 19% DPH a 2x 190 Sk režijný paušál, spolu 130,82 Eur (3 941 Sk).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, pričom prípustnosť dovolania je daná podľa ust. § 238 ods. 3 O.s.p., pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nepovažoval celé rozhodnutie za zásadného právneho významu po právnej stránke, dovolací súd skúmal podané dovolanie len z dôvodu konkrétnej právnej otázky, pre riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie z dôvodu uvedeného v ust. § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Odvolací súd ako otázku zásadného právneho významu vidí posúdenie, či pri rešpektovaní zmluvnej autonómie strán možno platne dohodnúť budúci prevod obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným v zmluve odchyľujúcej sa od primeranej ekvivalencie vzájomných práv a povinností účastníkov zmluvy a zaväzujúcich jednu zo zmluvných strán uzavrieť budúcu zmluvu o prevode obchodného podielu bez výslovného určenia času, v ktorom má oprávnená osoba vyzvať povinnú stranu, aby splnila svoj záväzok.

Základom pre posúdenie dovolacej otázky je Zmluva uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (č. 1. 6) dňa 19. augusta 1998 v znení dodatku č. 1 z 12. apríla 2002 (č. 1. 9).

Podľa ust. § 269 ods. 2 Obch. zák. účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dodatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzatvorená.

Úprava určitých typov zmlúv neobmedzuje možnosť zmluvných strán uzatvoriť inú, obchodným alebo občianskym zákonníkom neupravenú zmluvu - nepomenovanú zmluvu (inominátnu). Označenie - inomínátny kontrakt - používame pre označenie inej zmluvy než zmluvy určitého, obchodným zákonníkom alebo občianskym zákonníkom, poprípade iným zákonom (napr. zákonom o cenných papieroch), upraveného typu.

V niektorých prípadoch môže ísť len o iný názov pre zmluvu určitého upraveného typu, kedy označenie je irelevantné, ktorá prípadne obsahuje určité doplňujúce ustanovenie a na takúto zmluvu sa bude pozeráť ako na zmluvu upraveného typu. Spravidla však pôjde buď o niekoľko zmlúv na jednej listine, z ktorých potom každá bude posudzovaná podľa príslušnej úpravy.

Dovolací súd preto Zmluvu z 19. augusta 1998 považoval za 2 zmluvy na jednej listine, a to zmluvu o riadení a zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy. Keď teda uzatvoria účastníci konania zmluvu, ktorej podstatné náležitosti je možné podriadiť pod niektorý zo zmluvných typov upravených v obchodnom zákonníku, riadi sa táto zmluva kogentnými a pokiaľ účastníci v zmluve nedohodli niečo iné, i dispozitívnymi ustanoveniami obchodného zákonníka upravujúcimi daný typ zmluvy; nejde o zmluvu nepomenovanú.

Zmluva o prevode obchodného podielu sa riadi Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 3 Obch. zák.), a preto Zmluvu z 19. augusta 1998 vrátane jej dodatku č. 1 v časti II zmluvy treba posudzovať ako zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy podľa ust. § 289 a nasl. Obchodného zákonníka.

Obligatórnou náležitosťou zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy je predmet plnenia budúcej zmluvy určený aspoň všeobecne, teda základným (rámcovým) vymedzením a musí byť stanovená doba, kedy bude táto zmluva uzatvorená. Zmluva o budúcej zmluve musí mať písomnú formu.

Obsah zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy musí zodpovedať požiadavkám a nárokom, vyplývajúcim z právnej úpravy zmluvy, ktorá má byť na jej základe uzatvorená.

Ďalej záleží len na záujme zmluvných strán, či si už v tejto zmluve stanovia podmienky záväzkového vzťahu z budúcej zmluvy, resp. podmienky, ktoré považujú za dôležité.

Z hľadiska vymedzenej dovolacej otázky dovolací súd je názoru, že zmluva o budúcej zmluve musí mať stanovenú lehotu, kedy má byť budúca zmluva uzatvorená.

Obligatórne náležitosti vyžadované v ust. § 289 Obch. zákonníka nemožno nahradiť v zmluve o budúcej zmluve dohodou účastníkov zmluvy inak, ako to ukladá Obchodný zákonník v § 289. V ďalšie podmienky záväzkového vzťahu z budúcej zmluvy, resp. podmienky, ktoré zmluvné strany považujú za dôležité, si môžu zmluvné strany dohodnúť na princípe zmluvnej voľnosti.

Je nesporné, že právom každého subjektu je právo rozhodnúť sa, či a s kým príslušnú zmluvu uzatvorí, čo je fáza predchádzajúca uzatvoreniu zmluvy o budúcej zmluve. No v prípade, že ich vôľa bude smerovať k uzatvoreniu zmluvy o budúcej zmluve, zmluvné

strany musia rešpektovať ust. § 289 Obch. zák., ktorý nemožno nahradiť inak, a to ani dohodou strán.

Dovolací súd je názoru, že budúci prevod obchodného podielu v spoločnosti s ručením obmedzeným v zmluve o budúcej zmluve nemožno uzatvoriť tak, že táto zmluva o budúcej zmluve nemá obligatórnu náležitosť, t. j. nie je v nej výslovne určený čas, v ktorom má oprávnená strana vyzvať povinnú stranu, aby splnila svoj záväzok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa ust. § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal úspešnému účastníkovi, t. j. žalovanému.

Trovy dovolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalovaného za 2 úkony právnej pomoci á 1 465 Sk + 19% DPH a 2x režijný paušál á 190 Sk, spolu vo výške 130,82 Eur (3 941 Sk).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. mája 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.